మనసు పొరల్లో.....

మ్యూజింగ్స్

– భువనచంద్ర

మనసు పిడికెడంత.. ఆలోచనలు ఆకాశమంత..!
మనసు ముంగిట్లోని దృశ్యాదృశ్యాలకు అక్షరరూపం..!

32

"ఓ బసంతీ.. పవన్‌పాగల్.. నాజారే నాజా.. రోకో కోయీ"

పాట వస్తోంది రేడియోలో. పాలరాతి కొండల మీద తీసిన పాట - వెళ్ళిపోతున్న ప్రియుడ్ని ఆపడానికి పాడేపాట.

"గుర్తుకు తెచ్చుకో ప్రియతమా.. నువ్వేగా చెప్పిందీ.. యీ లోకంలో జీవించాల్సింది ప్రేమకోసమేననీ, ప్రేమేగా లోకాన్ని నడుపుతున్నదీ. ప్రేమ ఓడితే ఆ ఓటమి నీదికాదా?" అని కూడా ప్రశ్నిస్తుంది. ప్రేమ.. ప్రేమ.. ప్రేమ..

అంతా రామమయం.. జగమంతా రామమయంలాగా

అంతా ప్రేమమయం.. జగమంతా ప్రేమమయం.

చూడాలని తపన. మాట్లాడాలని తపన.

కౌగిలి కోసం యాతన.. క్రీగంటి చూపుకై నిరీక్షణ.

అసలు ఏముందీ? ఎత్తుపల్లాల కొద్ది తేడా తప్ప స్త్రీ పురుషుల్లో ఏముందీ? ఐనా, ఏదో వుంది. లేకపోతే ఒకరి కోసం ఒకరు ఇంతగా ఎందుకు వెంపర్లాడతారూ.

ఓ మోహమా - నువ్వెంత మాయగత్తెవీ!

నాలోనూ తనలోనూ వున్నది రక్తమాంసాలే.

ఇక్కడ నా గుండె ఎలా కొట్టుకుంటుందో అక్కడ ఆమె గుండె అలానే కొట్టుకుంటోంది.

ఆకలీ నిద్రా కూడా ఇద్దరికీ ఒకటే.

కలలూ కన్నీళ్ళు కూడా ఇద్దరికీ వస్తాయి.

అయినా - మనసు ఆమెకోసమే క్షణం క్షణం కొట్టుకుంటోంది. ఎందుకూ?

ఆమె కోసం మాత్రమేనా?

లోపల్లోపలే మరో ప్రశ్న.

అంత తీక్షణంగా కాకపోయినా ఉమ గురించి కూడా.

ఒకరు చిన్నప్పటి నేస్తం

మరొకరు సుడిగాలిలా జీవితంలోకి దూసుకొచ్చినవారు

ఒకరి ప్రేమలో ఆప్యాయత -

మరొకరి ప్రేమలో ఆవేశం -

రెంటిలోనూ వున్నది ప్రేమే... ప్రేమకి ఎన్ని పార్శ్వాలూ?

ఫకాల్న నవ్వొచ్చింది. "పరీక్షలేమీ లేవు. లేక, అదో ఇదో ఏదో తేల్చుకోవలసిన క్షణమూ ఇదికాదు." అన్నది మనసు.

"కానీ ఎప్పుడో ఒకప్పుడు ఆ క్షణం ఎదురొస్తే ఏం చేస్తావూ?" అడిగింది అదే మనసు. ఇప్పుడు ఆ స్థితిని తలుచుకుంటే ఒక 'వేరే' వ్యక్తిని చూస్తూ వున్నట్లుంటుంది. "అది నేనేనా?" అనే ఆలోచనా వస్తుంది. మనలోనే మనకి తెలీని కోణాలు ఎన్నో వున్నాయనుకుంటాను. మనలోనే మనకి తెలీని వ్యక్తే మరొకడు వున్నాడనుకుంటా!

పెళ్ళికాని వాళ్ళమంతా 'బులెట్స్'లో వుంటే పెళ్ళయిన వారు లివింగ్ ఔట్‌గా, అద్దె ఇళ్ళల్లో వుండొచ్చు. ట్రైనింగ్ సెంటర్లోనూ ఆ సదుపాయం వుంది. ఈస్ట్, వెస్ట్ తాంబరంనిండా చిన్న చిన్న క్వార్టర్లు (అంటే అద్దెకి దొరికే ఇళ్ళు) చాలా వున్నాయి.

సిద్దప్ప పుట్టినరోజు నాడు నేనూ కొంతమంది ఫ్రెండ్సూ అతన్ని గ్రీట్ చెయ్యడానికి వాళ్ళింటికి వెళ్ళాం. అతనూ మా ఎంట్రీమేటే. పెళ్ళయిందిగానీ ఇంకా పిల్లలు లేరు.

ఓ మంచి 'గిఫ్టు' కొని తీసుకెళ్ళాం. అతను అద్దెకుంటున్న యిల్లు మద్రాసులో సెటిలైన ఓ తెలుగువాళ్ళది.

బెసిబిలాబాత్, అరిసెలో ఇలాంటివేవో చాలా చేసింది సిద్దప్ప భార్య. ఆ అమ్మాయికి కన్నడం తప్ప మరే భాష రాదు. అయితే నేం, మేము ఏ భాషలో మాట్లాడినా కొద్దో గొప్పో అర్ధం చేసుకున్నట్టుగానే మొహం పెట్టేది. అందరం కలిసి 'బీచ్'కి పోయాం.

ట్రైనింగ్‌కి వచ్చి నెలలు గడిచినా బీచ్‌కి వెళ్ళడం అదే మొదటిసారి. అనంత జలరాశిని చూస్తూ మైమరచిపోయా. అంతకుందు సముద్రాన్ని చూడలేదని కాదు. శ్రీకాకుళంలో పి.యు.సి చదివేటప్పుడు సముద్రతీరానికి చాలాసార్లు వెళ్ళాను. నేను చూస్తూ వుండగానే బి.యే చదువుతున్న రత్నాల ప్రభాకర్ నీటిలో మునిగిపోయాడు. రత్నాల కోటయ్యగారి పిల్లాడతను. చాలా మంచివాడు. పార్ధివ శరీరం కూడా దొరకనేలేదు. ఓ మంచి మనిషి ప్రాణాల్ని హరించిందని సముద్రం మీద కోపం వుండేది. ఆ కోపం పోవడానికి చాలా ఏళ్ళు పట్టింది. మద్రాసులోనే మళ్ళీ సముద్రాన్ని కొద్దో గొప్పో ప్రేమించడం మొదలెట్టాను.

ఒకదాని వెనకాల ఒకటి అలలు వస్తూనే వుంటాయి. భూమిని మింగేంత రౌద్రంగా వొచ్చి, ఒడ్డును తాకగానే సిగ్గుతో తలొంచుకుని మరలి వెళ్ళిపోతాయి. సముద్రాన్నీ అలలనీ విడదీయగలమా?

సముద్రం పరమాత్మ అయితే అలలు ఆత్మలు.

సముద్రంలో పుట్టిన అల సముద్రంలోనే కలిసినట్టుగా జీవులు కూడా పరమాత్మలోంచి ఉద్భవించి పరమాత్మలోనే లీనమవుతారు. రూపాలూ, నామాలూ అప్పటికప్పుడు పుట్టుకొచ్చిన అలలలాంటివి. అల సముద్రంలోకి మరలిపోగానే దాని అస్థిత్వం పోగొట్టుకున్నట్టు, శ్వాస ఆగిన మరుక్షణమే రూపనామాలు కూడా అస్థిత్వం పోగొట్టుకుంటింది.

ఏవేవో ఆలోచనలు మనసు నిండా.

"క్యా భాయ్.. ఏమిటీ ఆలోచనా?" అడిగాడు సిద్దప్ప.

"ఇప్పుడీ రూపంలో ఉన్నాం. యీ పాత్రని పోషిస్తున్నాం.. యీ నాటకం ముగిశాక ఏ పాత్రని పోషించాలో!" నాలో నేను అనుకున్నట్టుగా అన్నాను.

"డోంట్ ఫర్ గెట్ యార్.. ఇవాళ సిద్దప్ప పుట్టినరోజు. వేదాంత చర్చ అవసరమా?" అన్నాడు రెడ్డి. నిజమేగా?

చిత్రం ఏమంటే నా ప్రతిపుట్టినరోజున నా మనసులోకి వచ్చేది యీ ఆలోచనే.

"ఈ శరీరం నాదికాదు. నా అసలు సిసలు స్వరూపం ఏమిటో నాకు తెలీదు. అది తెలుసుకోవడానికే యీ శరీరాల్ని మార్చుకుంటూ పయనం సాగిస్తున్నాను" అనిపిస్తుంది. జీవితం అంతా ఓ కలగానో భ్రాంతిలానో అనిపిస్తుంది.

ఈ అనంత జలరాశిలో ఎన్నివేల కోట్ల జీవరాసులున్నాయో? వాటికి భూమ్మీది మనుషుల గురించీ జంతుజలాల గురించీ ఏమీ తెలీదు. వాటి గురించీ మనకీ గొప్పగా ఏమీ తెలీదు. సముద్రగర్భం ఎన్ని రహస్యాల్ని తనతో దాచుకుందో!

'ఎర్నెస్ట్ హెమింగ్వే' వ్రాసిన 'ద ఓల్డ్‌మాన్ అండ్ ద సీ' నవల జ్ఞాపకం వొచ్చింది. అందులోని రెండు వాక్యాలకే నోబెల్ బహుమతి వొచ్చింది.

"Time can destroy a man – but can not defeat him" అని.

("విధి మానవుడ్ని సర్వనాశనం చెయ్యగలదు. కానీ ఓడించలేదు") అని అర్థం.

ఈ లైన్ నే తరవాత ఎన్నో సంవత్సరాలకి 'దొంగకోళ్ళు' సినిమాలో రాశాను.

"విధి ఎంత వంచించి కవ్వించినా
ఎన్ని కష్టాల సుడి రేపి శోధించినా
ధైర్యాన్ని కోల్పోని ఏ మనిషినీ
విధి ఓడించలేదమ్మ ఏనాటికీ" అని.

ఈ పాట పల్లవి, "ఏమని వివరించనూ, మా బాధ ఎవరికి వినిపించనూ" అని మొదలవుతుంది. సాలూరి వాసూరావుగారు సంగీత దర్శకుడు. పాడింది వాణీజయరామ్. ఆమె అప్పటికే 'బోలీరే పపీహరా' పాటతో పిచ్చ ఫేమస్ అయ్యారు. ఆవిడ నాతో అప్పుడు తెలుగులోనే మాట్లాడారు.

ఆ తరువాత ఎన్నో రియాలిటీ షోల్లో మేమిద్దరం జడ్జీలుగా పాల్గొనడం జరిగింది.

"తుమ్‌నే పుకారా ఔర్ హమ్ చలే ఆయే.. జాన్ హతేలీ పర్ ఆయారే" పాట వినవొస్తోంది రేడియోలో. రఫీ గొంతులో అమృతం వూరుతుందా? 'రాజ్‌కుమార్' సినిమా, మా ఏర్‌ఫోర్స్ థియేటర్లో చూశాము. ఒక్కో పాటా ఒక్కో అమృత గుళిక. సినిమాలో కథని పక్కన పెడితే, షమ్మికపూర్ సాధనల పాటల పిక్చరైజేషనే సినిమాని అంతెత్తున నిలబెట్టింది.

ఆ రాత్రంతా కలలే. నమ్రత చేతులు జాచి పిలిస్తున్నట్టూ నేను పరిగెడుతూ ఆమె వైపుకి వెళ్తున్నట్టూ, ఊహలు ఎంత బాగుంటాయి. ఊహలు ఎంత ఆనందాన్నిస్తాయీ.

ఇక్కడొక విషయం చెప్పక తప్పదు. "తుమ్ నే కి సీకి జాన్ కో జాతే హుయే దేఖాహై. ఓ దేఖో ముఝ్‌సే రూఠ్‌కర్ మేరీ జాన్ జారహీహై" అనే పాట వుంది 'రాజకుమార్' సినిమాలో. పాడింది రఫీసాబ్. పాట పూర్తయేంతవరకూ 'కిమ్మన' కుండా నటించింది సాధన శివ్‌దసాని. షో పూర్తికాగానే మళ్ళీ టిక్కెట్టు కొని తరువాతి షో చూశాం. ఆ పాట అయిపోగానే బయటికి వచ్చాం. ఇంతకీ మళ్ళీ చూడటానికి కారణం ఏమంటే - కోపానికీ అలకకీ మధ్య వున్న తేడా సాధన స్పష్టంగా నటించి చూపడం. అలకలో అంత 'మజా' వుందని తెలిస్తే, ఎన్నిసార్లు 'అలిగి'నా బలే బుజ్జగించవచ్చనిపించింది.

పాట మీనింగ్ కూడా అద్భుతం.. (మీరెప్పుడైనా ఎవరి ప్రాణమైనా శరీరాన్ని విడిచివెళ్ళిపోవడం చూశారా... అదిగో అటు చూడండి నా ప్రాణం నా మీద అలిగి వెళ్ళిపోతోంది..)

ఓ సన్నటి సౌందర్య 'రేఖ' మనసుని ఎంత మత్తులో ముంచగలదూ! తెల్లార్లూ కలలే.

యవ్వనమా.. నీ దెంత లెక్కలేనితనమే! లోకాన్ని మరిచి ఊహల వుయ్యాలలూగుతావు. 'గతపు' పరిమళంతో వర్తమానాన్ని ముంచేస్తావు. ఎంత మాయలాడివే నువ్వు!!

మనసులోనే మళ్ళీ మళ్ళీ అనుకున్నాను. అనుకుంటూ నడుస్తున్నాను. నడుస్తూ కూనిరాగాలు తీస్తున్నాను.

"రాజన్నా.. ఎప్పుడూ హిందీపాటల వెనకే పరిగెడతావుగానీ తెలుగు పాటలంటే నీకు ఇష్టంవుండదా?" నాతో బాటే నడుస్తున్న రాధాకృష్ణ అడిగాడు.

"ఎందుకు ఇష్టంలేదూ? కొన్ని వందలపాటలు వచ్చు. హిందీ తెలియనంతకాలం ఆ పాటల్లోని 'మజా' అర్థం కాలేదు. ఇప్పుడు హిందీ అర్థమవుతోంది గనక ఆ పాటల్లోని సాహిత్యాన్ని ఆస్వాదిస్తున్నా. ట్యూన్‌లోకి సుతిమెత్తగా వొదిగిపోయే హిందీని చూసి మైమరచిపోతున్నా." అన్నాను.

"నీ కిష్టమైన పాట ఏమిటో ఠక్కున చెప్పు." అన్నాడు.

"దిల్ అప్ నా ఔర్ ప్రీత్ పరాయీ.. కిస్‌నే హై యే రీత్ బనాయీ.. ఆంధీ మే ఇక్ దీప్ జలాయా.. ఔర్ పానీమే ఆగ్ లగాయీ.. దిల్ అప్‌నా.." అనే పాట పాడి వినిపించాను.

"అర్థం ఏమిటీ?" అడిగాడు.

"హృదయం మనది.. కానీ అది ప్రేమించేది వేరొకర్ని.

ఎవరీ 'రీతి'ని ప్రవేశ పెట్టింది? ఆ ప్రేమ కూడా ఎటువంటిదీ? తుఫానులో దీపాల్ని వెలిగిస్తుంది..

నీటిలో నిప్పుని సృష్టిస్తుంది.. ఓహ్.. హృదయం నాదే.

కానీ అది ప్రేమిచేది వేరొకర్ని" అంటూ స్వేచ్ఛానువాదం చేశా.

ప్రియమైన పాఠకుడా.. హిందీ పాటలు పాడుతూ, వాటి అర్థాలు రాస్తూ పేజీలు నింపుతున్నానని అనుకోవద్దు.

జీవితంలో 'ప్రేమ'ని కాక నేను ప్రేమించింది పుస్తకాల్నీ సంగీతాన్నీ. ఏ భాషలో వున్నా, 'పాట'ని ప్రాణం అనుకునేవాడ్ని. ఇప్పుడు రాస్తున్న ప్రతి అక్షరమూ నా డైరీల్లో నాడు నేను రాసుకున్నవే.

అప్పటి నా మనఃస్థితికి అద్దం పట్టేవి నాటి మాటలూ పాటలే. అవే అవే చాలాసార్లు రిపీట్ అయ్యాయి; అయ్యేవి.

ఓ పాట అనంతమైన ఉత్సాహాన్ని నింపితే

మరోపాట అంతులేని ఆవేదనని కలగజేసేది.

అవన్నీ విని, రాసుకుని పాడుకోవడమేగానీ, నేటిలా సీడీలూ, టేప్ రికార్డర్లూ సెల్‌ఫోన్ రికార్డింగులూ లేవుగా!

జీవితమనే ఎడారిలో ప్రేమలనే ఒయాసిస్సులూ – పాటలనే చిరుగాలులూ లేకపోతే జీవించడం ఎంత దుర్భరం!

"కలకాలం యీ కాళరాత్రి
నిలువదోయీ మేలుకో
ఉదయకాంతీ.. మదికి శాంతి
అంతేనురా బాటసారీ.. మేలుకో.. మేలుకో||
చీకటి వెనకే వెలుగు.. వెలుగు వెంటే చీకటి
"చీకటి వెలుగుల రంగేళీ.
జీవితమే ఒక దీపావళీ"

కాదు కాదు. పాములూ నిచ్చెనలూ పక్కపక్కనే వుండే వైకుంఠపాళీ.

'ప్రేమ' అనే పరమ పదానికి చేరేదెప్పుడూ?

"రాజ్.. అనుకోకుండా గ్రాండ్‌మాకి జ్వరం వొచ్చింది. పదిరోజులు పూర్తిగా స్పృహలో లేదు. నిన్ననే కళ్ళు తెరిచింది. ఓపిక రాగానే తను మాట్లాడిన మొదటి మాట నీ గురించే. నీ దగ్గర్నించి ఉత్తరం వచ్చిందా అని అడిగింది. వచ్చిందని అబద్ధం చెప్పాను. నువ్వు నీ ట్రైనింగ్‌ల్ బిజీ అని నాకు తెలుసు. నేనూ స్టడీస్‌లో బిజీ అయిపోయాను. నువ్వు ఉత్తరం ఎందుకు వ్రాయలేదని నేను అడగను. ఎందుకంటే అదే తప్పు నేనూ చేశానుగా. గ్రాండ్‌మా ప్రశ్న నన్ను నిశ్చేష్టురాలిని చేసింది. నేను పుట్టిన దగ్గర్నించీ తన దగ్గరే పెరిగాను. నువ్వో? జస్ట్ ఓ మలయమారుతంలా వచ్చిన అతిథివి. వచ్చావు. తియ్యని జ్ఞాపకాలు కొన్ని మాకిచ్చి, కొన్ని నువు మూట గట్టుకుని వెళ్ళిపోయావు. కానీ ఆ కొన్నాళ్ళ పరిచయమూ ఎంత గాఢమైన ముద్ర మా మనసుల్లో వేసిందంటే, హాస్పటల్లో స్పృహలేని గ్రాండ్ మాకి తోడుగా వున్న నేను కనీసం గంటకోసారైనా నిన్ను, తలుచుకునేంత. స్పృహరాగానే రాజు ఉత్తరం రాశాడా అని గ్రాండ్ మా నన్ను అడిగేంత.

ఇంకేం చెప్పనూ! దాదా, ఏ పరిచయానికి ఏ పేరు పెట్టాలో తెలిసింది ఎవరికీ? అసలు ఎవరినించి ఏది కావాలనుకుంటామో అదైనా మనసుకి స్పష్టంగా తెలుస్తుందా? ఎంత విచిత్రం.. 'మన మనసుల్ని మనమే' తరచి చూసుకోలేనంత భయం ఎందుకంటా? ఎన్నో వ్రాయాలని వుంది. కానీ ఏదో వ్రాయలేకపోతున్నాను. ఉన్నదున్నట్టు నీతో చెప్పుకోవాలి అనిపిస్తుంది. కానీ మళ్ళీ నాకే నవ్వొస్తుంది. ఎందుకంటే, అసలు సమస్య అనేది ఏమిటి? నాకే అర్థం కానిది నీకేం చెప్పనూ?

ఈ అర్థం అయీ కాకపోవడమే జీవితమా? 'అమ్మా'లో చాలా మార్పు వచ్చింది. షి యీజ్ టూ ప్రాక్టికల్ నౌ. అంతకు ముందు దేనిమీదా శ్రద్ధ పెట్టేదికాదు. ఇప్పుడు ఏ పనిచేసినా చాలా శ్రద్ధగా చేస్తోంది. ట్యూషన్లు కూడా బాగా పెరిగాయి. నన్ను సహాయం అడిగింది. బహుశా నేను కూడా గ్రాండ్ మాకి తగ్గాక అమ్మాతో జాయిన్ అవుతాను. సంపాదనకోసం ప్రత్యేకంగా కాకపోయినా సమయం సద్వినియోగం చెయ్యొచ్చని. నీ ప్రేమనంతా అక్షరాల్లో ఇమిడ్చి గ్రాండ్‌మాకి వుత్తరం రాస్తావు కదూ.! అదే ఆమెకి చక్కని టానిక్" అంటూ బబులీ ఉత్తరం రాసింది. మిగతా విషయాలు కూడా కొన్ని రాసింది... అంటే, నమ్రత గురించీ ఉమ గురించీ. 'నిర్మల' ప్రెగ్నెంట్ అయిందట.

సుదీర్ఘమైన ఉత్తరం రాశాను. శ్రీశ్రీ ఎంత గొప్పపాట రాశారూ.. "నిన్ను నిన్నుగా ప్రేమించుటకూ, నీ కోసమే కన్నీరు నించుటకు .. నేనున్నానని నిండుగ పలికే తోడొకరుండిన అదే భాగ్యమూ అదే స్వర్గమూ" అని.

నిన్ను నిన్నుగా అంటే? నువ్వు కూలీవైతే కూలీగానే, కోటీశ్వరుడవైతే కోటీశ్వరుడుగనే, బిచ్చగాడివైతే బిచ్చగాడిగానే ... as you are … What you are.. అని అలాంటి వాళ్ళు దొరకడం ఎంత అదృష్టం.

ఆ విషయంలో నేను మహా అదృష్టవంతుడ్ని. నన్ను నన్నుగానే చూశారు. నన్ను నన్నుగానే గౌరవించారు ప్రేమించారు. ఇంతకంటే జీవితానికి ఇంకేం కావాలీ!

నేను ఉత్తరం రాస్తున్నంత సేపూ నేను పెద్దమ్మ ముందు కూర్చున్నట్లే అనిపించింది. ఆ వృద్ధమూర్తి ఆప్యాయత నిండిన చూపులు నా మనసుని స్పృశిస్తున్నట్లే అనిపించింది.

కుంపటి ముందర కూర్చుని ప్రేమగా పూరీలు వేడివేడిగా తయారుచేసి నా పళ్ళెంలో వేస్తున్నట్లే అనిపించింది.

ఒకదాని వెనక ఒకటి ఋతువులు వచ్చి వెళ్ళిపోతూనే వుంటాయి. ప్రకృతి కూడా ఋతుధర్మాన్ని అనుసరించి తననుతను మార్చుకుంటూనే వుంటుంది. "మోసమ్ బీతా జాయ్.!"

కళ్ళల్లో కలల్ని నింపుతూ, నింపిన కలల్నే మళ్ళీ కరిగిస్తూ కాలం సాగిపోతూనే వుంటుంది.

"లాఖోంతారే.. ఆస్మాన్ మే.. ఏక్ మగర్ ఢూంఢే న మిలా.." (లక్షల కొద్దీ నక్షత్రాలున్నాయి ఆకాశంలో. ఒక్కటి మాత్రం ఎంత వెదికినా దొరకలేదు) మనస్సనే ఆకాశంలో ఎన్నో జ్ఞాపకాలతారలూ.

అందరూ నిద్దరపోతున్నారు. అమావాస్య కావడంతో ఆకాశం నిండా నక్షత్రాలే. నేను బయటికొచ్చి, పెరేడ్ గ్రౌండ్ అంచున వున్న గడ్డిమీద వెల్లకిలా పడుకుని నక్షత్రాల్ని చూస్తున్నాను. ఎంత అద్భుతంగా వున్నాయీ.

ఎవరూ లేని ఏకాంతం ఎంత మధురం. మళ్ళీ అదే ఎంత దుర్భరం. గుసగుసలు కోసం చెవులు తపిస్తాయి. చిరునవ్వుల్ని చూడ్డం కోసం కళ్ళు రెప్పలు వెయ్యనంటాయి. తోడుకోసం పెదవులు అర్రులు జాస్తాయి. నిశ్వాసాల వెచ్చదనం కోసం ముఖమూ మెడా తపిస్తూ వుంటాయి. ఇహ కౌగిలింతల కోసమా.. అణువణువూ విరహంతో రగులుతూనే వుంటుంది. ఓ యవ్వనమా... నువ్వెంత కిల్లాడివీ!

ఎప్పుడు నిద్రపోయానో నాకే తెలీదు. సడన్‌గా లేచాను. గులకరాళ్ళంత వడగళ్ళు టపటపా రాల్తున్నాయి. హోరున గాలీ వర్షం. బులెట్ వైపుకి పరిగెత్తాను. భీభత్సంగా వడగళ్ళ వాన కురిసింది.

బులెట్ రేకుల మీద పడుతున్న వడగళ్ళు భయంకరమైన శబ్దం చేస్తున్నాయి. టైమ్ చూస్తే రాత్రి తెల్లవారుఝామున 03.30. చాలా మంది నిద్ర లేచి మళ్ళీ పడుకున్నారు. తెల్లారితే ఆదివారం...హాలీడే

నేను కుర్చీ ఒకటి వరండాలో వేసుకుని కూర్చున్నాను. ఇలాంటి వర్షపు రాత్రే కలకత్తాలో గడిపాను. ఇలాంటి వర్షపు రాత్రినే ఢిల్లీలోనూ గడిపాను. ఇవాళ ఇక్కడ మద్రాసులో గడుపుతున్నాను.

రివ్వున వీస్తున్నగాలి... హోరుగా మారింది. జల్లులు ఈడ్చి యీడ్చి కొడుతున్నాయి. వడగళ్ళు అదో రకపు రిథిమ్ అనుసరిస్తూ తెల్లతెల్లని వడగళ్ళు.

లోకమంతా నిద్రిస్తున్న వేళ నా కళ్ళు పత్తికాయల్ల విచ్చుకునే వున్నాయి. మనసు పొరల్లోంచి అస్పష్టమైన సంగీతం ఏదో మనసుకుండే చెవులకి వినిపిస్తూనే వుంది.

నా వొళ్ళు జల్లులకి తడుస్తోంది. అయినా లేవాలి అనిపించలేదు.

వర్షపు నీరు కాలువలు గట్టింది - గభాల్నలోపలికి వెళ్ళి నోట్‌బుక్‌లోని పేపర్లు చించి కాయితం పడవలు చేశాను. ఒక్కో పడవ మీదా ఒక్కో పేరు రాశాను. రాజు.. ఉమ.. నమ్రత... బబులీ, ఆమ్రపాలి.. అలౌకిక.. భువనేశ్వరి.. చంద్రావతి ఇలా.....

ఒక్కో పడవనీ నీళ్ళల్లో వదిలాను. ఒక్కసారిగా వర్షం రెచ్చిపోయింది. బులెట్‌పై నుండే రేకులు కొన్ని ఎగిరి పోవటంతో జనాలు కంగారుగా నిద్దర లేచారు. గందరగోళం అలుముకుంది.

రెండు రోజులకి పైగా అంటే యాభై నాలుగు గంటలపాటు వర్షం కురుస్తూనే వుంది. వర్షరాణి విశృంఖలంగా నర్తిస్తూనే వుంది.

(మళ్ళీ కలుద్దాం సరేనా...)

COMMENTS